

PARAULA I VIDA

«Viviu sempre alegres en el Senyor!» (Fl 4,4)

Avui cloem el temps de litúrgic de Nadal i Epifania, el temps de l'alegria, per excel·lència. Amb tot, necessitem mantenir l'alegria que brolla de la fe en el Crist, l'alegria que envaeix tots els personatges dels Evangelis de la Infància de Jesús que hem contemplat en aquestes festes, tan sentides per a tots. Tal com el Rosari va meditant en els misteris de goig. És tan central l'alegria en la vida d'un cristià, que necessitem reflexionar i pregar per tal que ens sigui donada al llarg de tot l'any 2011 que iniciem i que ens acompanyi sempre en els nostres treballs apostòlics. Ja que és un fruit de l'Esperit Sant, demanem-la com a gràcia, com a «captaires» que som en l'oració, tal com bellament indica Benet XVI a «*Llum del món*» sempre mendicants davant Déu.

La societat tecnològica ha aconseguit multiplicar les ocasions de plaer, però li resulta molt difícil engendrar l'alegria. I en temps de grans crisis, com els actuals, sempre retrobem motius per a la incertesa, la tristesa o la por; i contínuament n'hi haurà... Però tenim moltes més raons per a viure en la confiança i en la joia profundes del

creient, que sap que Déu porta el curs de les nostres vides i de la història humana, i que la salva en Crist i la dirigeix pacientment vers el seu acompliment feliç. Anem vivint en l'alegria, «mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Jesucrist, el nostre Salvador», tal com preguem sempre a la missa.

Fa 35 anys el Papa Pau VI parlant de l'alegria deia: «L'home experimenta l'alegria quan es troba en harmonia amb la naturalesa i sobretot l'experimenta en l'encontre, la participació i la comunió amb els altres. I encara amb major raó coneix l'alegria i la felicitat espirituals quan el seu esperit entra en possessió de Déu, conegut i estimat com a bé suprem i immutable» (*Gaudete in Domino* núm. 6). L'alegria ve de dalt, de Déu, perquè Crist és l'alegria del Pare celestial, ja que és un, fora del Pare, que l'estima perfectament. I és la joia del Pare perquè hi ha Algú fora d'Ei, que pot estimar de forma perfecta i digna d'Ei. Aquest és Jesucrist i tots nosaltres, fets fills de Déu pel baptisme. La **font de la joia cristiana** serà sempre la Paraula de Déu. Hi hem de ser molt propers ja que la Paraula ens fa comprendre els esdeveniments en profunditat, sota la llum de la Revelació divina. És per la Paraula que ens adonem que Déu actua en la història dels homes: «*el Totpoderós obra en mi meravelles*» ens diu la Verge Maria (Lc 1,49).

La visita pastoral del Papa Benet XVI a Barcelona el proppassat novembre ens va portar als catòlics catalans una especial alegria (alguns van parlar d'una renovada autoestima). Necessitàvem refrescar l'alegria de ser cristià i testimoniar-la públicament. Mantindrem l'alegria si «**recordem les obres del Senyor**», i tot el bé que es fa dins i per l'Església. Recordar quanta santedat es dóna, quantes persones i institucions eclesials viuen per a estimar com Jesucrist. I igualment ens convé captar la «**presència de Déu enmig nostre**, per més oblit que molts voldrien imposar a aquesta presència silenciosa, humil, però esclatant i poderosa. I amb alegria continuar atraient vers el misteri de Déu Amor, fent obra evangelitzadora. La nostra acció apostòlica ha d'estar informada per l'alegria. Un anunci apagat, sense vida ni entusiasme, desvirtua l'essència del missatge cristià. Cal que brolli del goig que experimenta un cor convertit i lliurat al servei del Senyor.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Mons. Xavier Novell, nou bisbe de Solsona

El diumenge 12 de desembre la ciutat de Solsona va viure la celebració a la catedral de l'ordenació episcopal del nou bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Novell i Gomà. El darrer bisbe de Solsona ordenat a la catedral fou el bisbe Valentí Comellas, nascut a Casserres. Feia, per tant, 90 anys que la ciutat no vivia l'ordenació d'un prelat. Solsona va viure una gran festa perquè el nou bisbe és fill de la diòcesi, en la qual ha estat un col·laborador immediat de Mons. Jaume Traserra. El nou bisbe, al final de l'acte, va voler fer-se aquesta fotografia amb els nombrosos infants assistents.

GLOSSA

Beneïu la nostra taula

Durant les passades festes de Nadal, un infant anà a casa dels avis. A l'hora d'asseure's per iniciar l'àpat, l'avi prengué la paraula i beneí la taula, com sempre feia. Aquell dia considerà que la festa demanava una benedicció especial. Emprà aquestes paraules: «Beneïu, Senyor, els aliments que hi ha en aquesta taula i la nostra família, asseguda al voltant. Beneïu, Senyor, tots els qui passen dificultats i disposeu-nos a compartir el que tenim amb ells. Beneïu, Senyor, aquesta taula i feu que tot l'any, seguint Jesús joiosament, estimem i servim els altres. Amén». L'infant quedà impressionat per la benedicció, que en ocasions anteriors li havia passat desapercebuda, i en retornar a casa preguntà als pares per què ells no beneïen la taula. No donaren massa raons perquè no les tenien. Ho havien fet al principi del seu matrimoni, però... ho havien anat deixant. Estaven disposats a reprendre la benedicció dels àpats i així ho han fet. L'infant espera aquest moment del migdia i del vespre amb il·lusió des d'aquell dia.

«Així doncs, tant si menges com si beves, com si feu una altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu» (1Co 10,31). Els àpats són lloc de trobada per compartir, amb els aliments, els llaços familiars, d'amistat, de companyonia... Un espai per restablir allunyaments i llaços trencats, per refer camins i lligams. Beneïm la taula per agrair el que Déu posa al nostre abast amb una lloança. Agraim els aliments que, assegurant la nostra subsistència, ens donen vida.

És bo introduir la benedicció de taula en les nostres famílies o recuperar-la si l'hem abandonat. Beneir per agrair els aliments materials i, per sobre de tot, per cantar la vida, per lloar el Creador i donar-li gràcies, per agrair-li el seu amor i la seva presència amant entre nosaltres. A l'hora de seure a taula, com en tants d'altres moments, tenir a Jesús, el Crist, com a referència, ell que ens convida a demanar el pa de cada dia, ell que beneï i donà gràcies pels aliments. Seguim, aquí també, el seu mestratge. «Beneiré el Senyor en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança» (Sl 34,2).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Els Reis

Aquesta nit han passat
i han posat la mà als balcons...
els somnis dels infants
han granat.

Cap a Orient se'n van tornant
a llur reialme confús
a regnar-hi tot pensant
en Jesús.

Heu vist avui el cor
matinejad dels nens?
Heu sentit el rastre d'or,
mirra, encens?

(«El pas de l'any», Barcelona, any 1900)

EL BAPTISME DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R. La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Sóc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vens a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.»

Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Así dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, a quien prefiero. Sobre él he puesto mi espíritu, para que traiga el derecho a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, el pábilo vacilante no lo apagará. Promoverá fielmente el derecho, no vacilará ni se quebrará, hasta implantar el derecho en la tierra, y sus leyes que esperan las islas.

Yo, el Señor, te he llamado con justicia, te he cogido de la mano, te he formado, y te he hecho alianza de un pueblo, luz de las naciones. Para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la prisión, y de la mazmorra a los que habitan en las tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo un grito unánime: «¡Gloria!» / El Señor se sienta por encima del aguacero, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta

al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envió su palabra a los israelitas, anunciando la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, fue Jesús de Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?» Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Está bien que cumplamos así lo que Dios quiere.»

Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrió el cielo y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz del cielo que decía: «Este es mi hijo, el amado, mi predilecto.»

El baptisme de Jesús. Pintura al fresc del Giotto. Capella dels Scrovegni, Pàdua, Itàlia (vers 1306)

COMENTARI

Enmig dels pecadors

En la majoria de societats, per no dir en totes, hi ha hagut i hi ha distincions entres classes socials. Els rics i poderosos se senten superiors als pobres, i no solen tenir-hi tracte. En els ambients religiosos, els qui es consideren complidors i piadosos no volen acostar-se als qui són considerats descreguts o pecadors. Els *bons* procuren de mantenir una distància respectuosa i autoprotectora amb relació als *dolents*.

Els evangelis expliquen l'episodi del baptisme de Jesús, i solen expressar la sorpresa que provoca aquest gest. Joan Baptista predicava un baptisme de conversió. Era un ritu destinat als pecadors, és a dir,

un signe que indicava la voluntat de reconèixer els propis pecats i canviar de vida. Inesperadament, també Jesús demana de ser batejat.

Fent-se batejar per Joan, Jesús manifesta una actitud que serà constant al llarg de la seva activitat per Galilea. Efectivament, Jesús crida l'atenció dels grups més religiosos i de les autoritats perquè s'acosta als pecadors i arriba a compartir la taula amb ells. Ho justifica dient que els qui necessiten el metge no són els qui estan sans, sinó els malalts. Jesús ha vingut a portar l'amor de Déu als qui s'havien apartat del bé i de la bondat. Per tant, no és estrany que precisament en el moment de ser batejat, quan Jesús

es posa al costat dels pecadors, se senti la veu del Pare i es vegi la imatge de l'Esperit Sant, dos elements que el mostren com el Fill estimat de Déu. El rostre amorós de Déu es revela en l'acostament de Jesús als pobres, als petits i als allunyats.

La proximitat sorprenent, fins i tot escandalosa, de Jesús als pecadors indica que ell pensa tan sols en el bé de les persones. És el pastor que va a buscar l'ovella perduda, és el Pare que abraça el fill pròdig que torna a casa, és el Déu que no vol la mort del pecador, sinó que es converteixi i que visqui.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Comença el temps de durant l'any.

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): He 1,1-6 / SI 96 / Mc 1,14-20 ■ **dimarts**: He 2,5-12 / SI 8 / Mc 1,21-28 ■ **dimercres**: He 2,14-18 / SI 104 / Mc 1,29-39 ■ **dijous**: He 3,7-14 / SI 94 / Mc 1,40-45 ■ **divendres**: He 4,1-5.11 / SI 77 / Mc 2,1-12 ■ **dissabte**: He 4,12-16 / SI 18 / Mc 2,13-17 ■ **diumenge** vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm): Is 49,3.5-6 / SI 39 / 1Co 1,1-3 / Jn 1,29-34.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

El cristianisme i el progrés social

Oriol: —Mare, quin és el motor del progrés social?

Gràcia: —És el desig de justícia per a tothom, d'una qualitat de vida digna per a totes les persones. La indignació davant del mal, la barbàrie, la crueltat i la inòpia és el gran motor de progrés social.

—I la fe, què hi té a veure?

—La fe és també anhel de justícia, de bondat, de pau, d'harmonia. La fe té una dimensió social. Creure en Jesús és imitar-lo i no solament admirar-lo; seguir-lo, transformar les estructures del mal.

—Però alguns diuen que la fe en Déu pot ser un obstacle al progrés social.

—Per què?

—Perquè en creure que hi ha un cel etern, una justícia en el més enllà, sembla que no té massa sentit, ni cal treballar per la justícia d'aquest món, pel més ençà.

—No sé perquè. Déu no s'oposa al desenvolupament científic, ni tecnològic de les societats. Déu estima i estimar és voler el bé. Si som capaços de construir un món més confortable per a tothom, això no pot contrariar de cap manera Déu. Més aviat tot al contrari. El missatge de l'Evangeli ens empeny a cercar la justícia ara i aquí.

—Però el benestar ens allunya de Déu.

—Depèn. Hem de cercar el benestar per al màxim nombre de persones. L'hem de cercar sense malmetre irreversiblement la naturalesa.

—Però, segons com, la tecnologia pot destruir-nos.

—Sí. La tecnologia de què disposem és molt potent. Podem fer grans coses amb ella, però també podem ingerir-nos en àmbits que no ens pertanyen i que poden tenir greus conseqüències per a la humanitat i la naturalesa. Cal ser responsables i confiar en el seny que Déu ens ha donat.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

No toda persona aguanta una ofensa

Tres hermanos fueron a ver a un padre del desierto llamado Antonio. Más tarde la Iglesia lo proclamaría san Antonio Abad (17 de enero). Le dijeron:

—«Dinos una palabra: ¿Cómo salvarnos?» El abad Antonio repuso:

—«¿Escucháis vosotros la Escritura?» Los tres replicaron:

—«Nosotros queremos escucharla de ti». Entonces Antonio les propuso:

—«El Evangelio nos dice: "Si alguno te golpea la mejilla derecha, ofrécete también la otra"». Los tres objetaron:

—«Nosotros no podemos hacer eso». El padre del desierto les dijo:

—«Si vosotros no podéis ofrecer la otra mejilla, soportad al menos que se os golpee sobre una mejilla».

—«Nosotros tampoco podemos hacer lo que nos pides».

—«Si vosotros no podéis, no devolváis el mal que recibisteis». Expusieron:

—«Nosotros tampoco podemos hacerlo». El abad Antonio dijo a su discípulo:

—«Prepárale una pequeña papilla de harina, porque están enfermos...». Y dirigiéndose a ellos, les dijo:

—«Si vosotros tres no podéis hacer esto y no queréis hacer aquello, ¿qué puedo hacer yo por vosotros? Vosotros tenéis necesidad de plegarias.»

Cura más males y enfermedades —del cuerpo y del alma— aguantar pacientemente un bofetón, una ofensa... que un año de rencor. Claro que, todo depende de cómo uno tenga el alma, su interior, su vida espiritual.

Evidentemente: «No toda mejilla es capaz de soportar un bofetón.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

9. ✚ Diumenge. Baptisme del Senyor. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.

10. Dilluns. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. Dimarts. Sant Higiní, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amaranter i Bernat Scammacca, prev. dominicans.

12. Dimecres. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de

Corleone, rel. caputxí; beat Pere-Francesc Jamet, prev.

13. Dijous. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. Divendres. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

15. Dissabte. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi); sants Habacuc (s. vii aC) i Miquees (s. viii aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.; beat Francesc Fernández Capillas, prev. dominicà i mr.; beat Jaume de Villa, rel. servita.

ENTREVISTA

JOSEP M. FORCADA I CASANOVAS

Medicina i cultura

El Dr. Josep M. Forcada, metge i prevere de la diòcesi de Barcelona, ha estat elegit membre de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya. Prior de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona, doctor en medicina i llicenciat en ciències de la informació, Mn. Forcada ha estat delegat de Pastoral de la Salut de Barcelona. Dins l'Acadèmia ha estat adscrit a la secció de Medicina Social: «El terreny és molt ampli i em motiva pensar en les aportacions en l'àmbit de la recerca, de la pedagogia i també de la divulgació», assegura. L'acte d'ingrés se celebrarà properament.

Què fa un sacerdot a la Reial Acadèmia de Medicina?

La vocació sacerdotal i mèdica, en mi, sempre han anat força unides. Ser membre de l'Acadèmia és un honor que agraeixo. Em preocupa el tot de la persona. Admiro l'Acadèmia perquè penso que és una institució que vetlla d'una manera especial per la relació entre la medicina i la cultura. Fa més de trenta anys que celebro l'Eucaristia a la Reial Acadèmia, especialment en dates assenyalades i en les defuncions.

De què tractarà el seu discurs d'ingrés?

Una possibilitat és la de desenvolupar el tema de la dieta mediterrània i la Bíblia. És una qüestió que considero prou interessant pel que fa a l'estudi de molts aliments que han estat considerats sagrats com són l'oli, el vi, el pa, i altres que tenen unes qualitats alimentàries cardiosaludables i que avui tenen un lloc especial en les dietes.

La seva tesi doctoral la va dedicar als lípids en comunitats tancades. Què no s'alimenta bé, els religiosos?

Sí, la majoria s'alimenta correctament. La tesi fa referència a les comunitats tancades que no mengen carn. Aquest aliment, en moltes èpoques de la història, era considerat un producte que no era sa com a aliment. A més, la carn estava vinculada a un tipus de vida en l'opulència i que repercutia en la psicologia humana. Els cartoixans, els trapencs i algunes comunitats carmelitanes femenines de clausura no en mengen. Els índexs de colesterol i de triglicèrids són molt baixos. En aquestes dietes aconsegueixen les proteïnes a través de la llet, el formatge i els ous. No oblidem que la major part d'aliments i la seva preparació procedeixen del segle xi.

Òscar Bardaji i Martín

QUERIDOS ABUELOS

Decálogo de las personas mayores

Para terminar, brindo un decálogo de justas reivindicaciones de las personas mayores, que tanto sirven para que estas exijan su puesta en práctica

como para que los miembros de sus familias y la sociedad en general se las hagan propias:

1. El elevado envejecimiento de la población es un logro histórico, nunca debe presentarse como una carga o un problema.
2. Toda persona mayor debe sentirse orgullosa de haber llegado a una avanzada edad.
3. La vejez es una etapa de la vida que puede ser y es cada vez más tan positiva como cualquier otra.
4. No es justo que se fomenten temores y sobresaltos en las personas mayores, porque han hecho méritos y esfuerzos para vivir sin ellos.
5. Tienen que desaparecer todas las formas de discriminación por la edad.
6. Las situaciones de incapacidad y dependencia son cada vez más frecuentes con la edad y se deben a problemas de salud, y muchas situaciones de dependencia nunca debieran haberse producido.
7. Es posible disminuir la frecuencia e intensidad de la dependencia.
8. La atención geriátrica es un derecho básico al que hoy en día no tiene acceso la mayoría de las personas cuando lo necesita.
9. Es necesaria una Ley de Dependencia justa y que apoye a las familias en la atención de los mayores.
10. Bajo ningún concepto se debe relacionar la vejez con el concepto de terminalidad.

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

Celebració de Noces d'Or a Balaguer

Nou matrimonis que celebren les seves noces d'or van participar el passat 28 de novembre a l'església del Sagrat Cor en la missa oferida pel Rector Mn. Ramon Solé. En la celebració eucarística van renovar les seves promeses matrimoniales.

Mor Mn. Josep M. Tella, rector de Bellcaire i La Ràpita

La diòcesi va acomiadar Mn. Josep M. Tella i Garrabou en una emotiva missa exequial presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i concelebrada per un bon nombre de sacerdots. El 12 de desembre al vespre va morir a Tremp.

Havia nascut a Claravalls el 1933. Estudià Filosofia i Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell, i fou ordenat de prevere el 17 de juny de 1956. El 1970, inicia el seu ministeri de missioner amb l'O.C.S.H.A., a l'Arxidiòcesi de Sta. Fe de Bogotà (Colòmbia), on hi passa 20 anys de servei a la parròquia de St. Patrici a la barriada de Ciutat Kennedy de Bogotà. Allí impulsà la construcció del temple parroquial, casa rectoral, sala cultural i una escola de dues plantes. També va promoure la construcció d'una guarderia i una llar infantil en el mateix barri, així com l'anomenat hospital de Ciutat Kennedy.

Retornà a Urgell el 1990 i fou nomenat Rector de Bellcaire, el Pedrís i La Ràpita.

32a Assemblea anual de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat d'Urgell

L'Assemblea anual de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat d'Urgell, la 32a, la celebrat aquest curs al Santuari del Sant Crist de Balaguer, el passat 12 de desembre, amb la participació de més d'un centenar de membres de l'Hospitalitat. S'inicià la reunió, amb la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Joan-Enric Vives i concelebrada per Mn. Ignasi Navarri, Consiliari de l'Hospitalitat i Mn. Cinto Busquet, Secretari de l'Arquebisbe. A l'homília encoratjà els participants a fer renéixer en els seus cors la veritable alegria cristiana, la que sempre hem de tenir ni que a la superfície dels esdeveniments hi hagi dificultats o creus. Animà tothom a saber confiar, esperar i tenir « paciència » amb les persones, amb nosaltres mateixos, amb els nostres pecats, amb la societat i els temps que vivim. Déu arriba per renovar-ho tot! La comunitat de monges Clarisses del Sant Crist, també participà a la Missa amb la direcció dels cants. A continuació tingué lloc la celebració de l'Assemblea, sota la presidència de la Sra. Carme Bescós, Presidenta de l'Hospitalitat, acompanyada de la resta dels membres de la Junta directiva. Els temes tractats foren els següents: la revisió dels actes realitzats al llarg de l'any 2010. Informació i aprovació del balanç econòmic. Informacions sobre el Congrès Nacional d'Hospitalitats celebrat a Barcelona i la trobada de les Juntes de les Hospitalitats catalanes, celebrada a Terrassa. I s'explicà el lema pastoral a Lourdes per a l'any 2011: «*Resar el Parenostre, amb Bernadeta*». El dinar de germanor clogué, un any més, aquesta entranyable diada de l'Hospitalitat diocesana.

Trobades dels grups de joves per Nadal

Els nois i noies dels grups TXT han participat en les setmanes prèvies al Nadal en diverses trobades de formació. Al novembre, en la Jotuellnos, la trobada del primer trimestre, a Andorra. Van trobar-se a Aina i van fer una reflexió al voltant d'allò que no els agrada del món, ja sigui al seu voltant o ja sigui quelcom més lluny. Després de sopar, van celebrar l'eucaristia a la capella d'Aina, celebrada per Mn. Pepe Chisvert, rector de Sant Julià de Lòria. Després, els nois i noies van prendre el compromís de ser persones actives dins del grup TXT i a millorar personalment en el dia a dia; i van rebre el fulard del grup, un dels moments més significatius del cap de setmana. Al desembre van participar en una activitat formativa a Barcelona, Alternativa Plus, on van conèixer entorns de pobresa i van participar en activitats de suport nadalencs. El grup que va participar en aquesta activitat, a la foto de l'esquerra.

Vai trobar un niu

No és gaire freqüent «en aquests temps d'hivern que correm» trobar un niu com el que jo vai trobar, aquests dies. Em va donar tanta alegria que em va fer reviure aquells temps de la meua infantesa quan, en temps de primavera, sol o en companyia d'algun amic, anava pels camps a buscar nius i no deixava marges ni arbre per observar, atret per la presència o pel cant dels ocells: el rossinyol, el tort, la cadenera, l'oriol, la garsa, el gai...

I quan el tenia davant, quina il·lusió! Em parava a contemplar aquella obra d'art, i el tresor que albergava...

No és gaire freqüent «en aquests temps d'hivern que correm» trobar un niu com el que jo vai trobar, aquests dies d'Advent: Tres nens de vuit, sis i tres anys, els pares i la padrina. Un ambient tendre i acollidor, a la vora del foc, entre xiscles d'alegria, mentre s'anaven canviant de falda, ara l'un, ara l'altre. Un entorn de pau i de felicitat. No hi havia tema. El tema era l'ambient que s'anava creant amb les paraules, les mirades, el somriure, el tacte i l'abraçada. Tot era expressió de la joia que es movia per dintre i que s'anava convertint en joia de tots.

Quin niu! Em recordava aquell que jo havia tingut, també de petit. No era d'enyorança. Enyorança, cap. Les enyorances són mancances. Ací revivia lo viscut. El mateix ambient. Les persones, pares, padrins, germans. Era la nostra tele. Reunits tots, a la vora del foc, les llargues nits d'hivern, rient, cantant, resant, explicant històries (contes de la vora del foc). Moltes vegades les vivíem acompanyats d'alguna família del poble que acudia a la invitació que ens fèiem mútuament: *Veniu a passar vetllada!*

Com ressona encara en mi aquell ambient de felicitat i de moviment... El pare, cuidant del foc; la padrina, fent córrer els seus dits lleugers, filant; la mare, fent mitjons de llana. I no hi podia faltar mai el plat preferit: el cant dels villancets que anaven teixint, sense adonar-nos-en, el preciós tapís de Nadal. Les hores més felices de la meua vida!

Així s'expressava el pare d'aquest niu que fa poc vai trobar: «Aquests temps d'hivern, deia, són les hores més felices de l'any. Enyoro l'hivern. Els dies més curts. I enyoro les seves nits, les més llargues de l'any, per poder viure en família, jugant, rient i parlant, aquests moments entranyables.»

He trobat un niu! Jo veig aquest niu, el bressol de Jesús. Els infants que l'hagin viscut, els serà fàcil viure el Nadal, descobrir Jesús. Els bastarà una insinuació, una paraula o una frase del pare o de la mare: «La nostra família deu ser semblant a la que va tenir Jesús. M'ho diu l'alegria que sento.» I podran dir, joiosos: «En aquests temps d'hivern que correm és possible trobar un niu com el que Jesús va tenir: una Família.»

Joan Escalles

DE L'ADVENT AL NADAL

Baptisme de Jesús

Els anys passaven i arribà a Jesús el moment de la seva manifestació pública: calia predicar el missatge de salvació, guarir els malalts, fer renéixer l'esperança en el cor dels homes.

Mentrestant, vora el Jordà, Joan Baptista havia començat a practicar un baptisme de conversió. «*La veu d'un que crida en el desert: prepareu el camí del Senyor*» (Lc 3,4). Joan havia despertat l'expectació del poble. La gent pensava si Joan no fora potser el Messies. Ell els digué: «*Jo us batejo amb aigua, però ve el que és més fort que jo. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc*» (Lc 3, 16).

Jesús deixà la seva mare i la feina de Natzaret i anà a trobar Joan al Jordà. Es va fer batejar per ell. Encara que s'hi resistia, Jesús li digué: «*Dei-*

Bateig al riu Jordà

xa'm fer. Convé que complim d'aquesta manera tot el que Déu vol» (Mt 3,15).

Tots els qui eren vora el Jordà restaren meravellats perquè «*un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua. Davant d'ell el cel s'obrí i veié l'Esperit de*

Déu que baixava com un colom i venia damunt d'ell. I una veu digué del cel estant: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut" (Mt 3,16-17).

El lloc històric del baptisme de Jesús és inaccessible als pelegrins. A Terra Santa, aquest episodi de la vida de Jesús es commemora on el Jordà surt del Llac de Tiberíades. A Yardenit. Allí els Baptistes han preparat un lloc on celebren els seus baptismes rituals. I nosaltres hi fem la renovació del nostre compromís baptismal.

El Baptisme marca l'inici del ministeri apostòlic de Jesús. Amb el Baptisme de Jesús, nosaltres cloem litúrgicament el cicle nadalenc.

Mn. Ramon Sàrries